

[Gert Petersen.]

sådan, at det er regeringens og måske også forslagsstillernes opfattelse, at det første fornødne i Vietnam er, at amerikanerne forlader Indokina. Jeg ville meget gerne have, om jeg kunne opfatte det sådan, at det i konsekvens heraf vil være naturligt, at andre tropper så forlader de områder i andre lande, hvor de måtte befinde sig, i Laos og Cambodia. Det er rimeligt. Men jeg vil altså godt have at vide, hvordan regeringen ser på spørgsmålet. Jeg mener, det var det, udenrigsministeren sagde, men man har jo før hørt om misforståelser. Er det ikke ifølge regeringens opfattelse det første fornødne, at de amerikanske tropper og luftvåben og flåden trækker sig tilbage fra krigsskuepladserne i Indokina, og at der så i konsekvens heraf bør ske en tilbagetrækning også af nordvietnamesiske styrker fra Laos og Cambodia?

Et andet spørgsmål er spørgsmålet om nordvietnameserne i Sydvietnam. Vi kan ikke acceptere den opfattelse, at nordvietnameserne, om jeg så må sige, ikke har noget at gøre i Sydvietnam. Vi må gå ud fra — ikke som en statsretlig betragtning, ikke som en formel betragtning, for dér kan det ligge anderledes, det erkender jeg, men som en reel betragtning med rod i et historisk forløb, som ministeren selv har påpeget — at Vietnam er ét land, og det vietnamesiske folk er ét folk. Jeg ser i øvrigt af den af hr. Jørgen Peder Hansen foreslåede dagsorden, at der bruges udtrykket i punkt 1) „en løsning, som sikrer det vietnamesiske folks frihed til selv at bestemme sin politiske fremtid.“ Der er altså tale om ét land. Vi kan ikke fra SF's side acceptere en, om jeg så må sige ukvalificeret opfordring til frihedskæmpere, som kommer fra den nordlige del af dette land, til at forlade dette land. Vi kan acceptere, at en bestemt stat skal trække sine tropper væk fra Laos og Cambodia, når amerikanerne trækker deres tropper væk fra hele området, men at man skal indføre et skel i noget, som er en borgerkrig — jeg mærkede mig i øvrigt, at hr. Poul Hartling brugte ordet borgerkrig — det vil vi have meget vanskeligt ved at have forståelse for.

Første næstformand (Grete Hækkerup):
Der er nu fremsat følgende ændringsforslag

(se sp. 5142) til forslag om motiveret dagsorden af Jørgen Peder Hansen (se sp. 5047). Dette ændringsforslag indgår nu i forhandlingen.

Adam Møller: Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for det klare svar, han gav mig, og for den anerkendelse, der deri lå af, at en stat naturligvis har ret til og undertiden også pligt til at komme et allieret land til hjælp, når dette andet land udsættes for et angreb. Jeg tror, det var nyttigt, at også udenrigsministeren fastslog dette.

Jeg vil også gerne knytte en kommentar til den tale, hr. Frode Jakobsen holdt. Hr. Frode Jakobsen holdt jo en tale, der var en mærkelig blanding af anger over gamle forsyndelser, som han havde ladet sig bruge til, og som han åbenbart nu fortrød, og nogle verdensfjerne udenrigspolitiske synspunkter. Må jeg om denne tale gøre en enkelt bemærkning, mere er ikke nødvendigt, talen er jo særdeles håndfast taget under behandling af det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen.

Hr. Frode Jakobsen hævdede, at jeg i min tale havde krævet ligestilling mellem besættelsesmagt og besat. Det gjorde jeg ikke, hvad hr. Frode Jakobsen også senere vil kunne se af fortrykket, når det kommer. Men mon hr. Frode Jakobsen ikke overser tre kendsgerninger, nemlig for det første, at ingen del af Nordvietnam er besat, for det andet at store dele af Sydvietnam er besat af styrker fra Nordvietnam, der har invaderet denne, af skiftende danske regeringer — også den nuværende — anerkendte suveræne stat, bl. a. gennem den offensiv, som udenrigsministeren her fra denne talerstol betegnede som en meget alvorlig udvidelse af krigen, og for det tredje at de efterhånden stærkt begrænsede amerikanske styrker, der befinder sig i Sydvietnam, er der efter aftale med og efter anmodning fra Sydvietnams regering. Det er altså Nordvietnam og kun Nordvietnam, der i forhold til Sydvietnam optræder som besættelsesmagt.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen: Hr. Gert Petersen påstår i sin redegørelse for det udenrigspolitiske samarbejde, at det er den tyske vælger alene, som har presset igennem en ændring i den vesttyske østpolitik, og det